

Arrest

nr. 67 048 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met refertenummer 7087.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat I. FLACHET en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 24 juli 2007 aangetroffen in illegaal verblijf. Op diezelfde dag werd hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld op 15 april 2009, op 26 november 2009 en op 25 februari 2010.

Op 26 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 28 juli 2009 en verzoeker werd in het bezit gesteld van een A.I.

Op 31 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoeker in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf tot 17 januari 2011 + één maand. In deze beslissing werd bepaald dat verzoeker minstens drie maanden voor de vervaldatum een arbeidskaart B en het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling moet leveren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 60 330 van 28 april 2011 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 18 maart 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing van 31 december 2010 ingetrokken en op diezelfde dag nam hij een nieuwe beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf van drie maanden vanaf de afgifte van de documenten. Tegen deze beslissing heeft verzoeker opnieuw een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 62 337 van 30 mei 2011 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 5 april 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing van 18 maart 2011 ingetrokken en op diezelfde dag nam hij een nieuwe beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf van drie maanden vanaf de afgifte van de documenten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Ik heb de eer u mee te delen dat de bovengenoemde persoon naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag ingediend op 13.06.2008 en op grond van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 gemachtigd wordt tot een verblijf van 3 maanden vanaf de afgifte van de documenten.

Bijgevolg verzoek ik u betrokkene in het vreemdelingenregister in te schrijven en hem het bewijs van inschrijving in dat register af te geven geldig voor de duur van 3 maanden.

Indien betrokkene zijn identiteit niet kan bewijzen aan de hand van een geldig nationaal paspoort of een geldige nationale identiteitskaart dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: "(Decl.:)"

Het BIVR moet het volgende vermelden tijdelijk verblijf.

Vanaf afgifte van de documenten beschikt betrokkene over een termijn van 3 maanden om volgende documenten voor te leggen ter verlenging van zijn verblijfsmachtiging:

en geldige arbeidskaart B en het he bewijs van effectieve en recente tewerkstelling

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

De geldigheid van de verblijfstitel wordt slechts verlengd na voorafgaande toelating van de Dienst vreemdelingenzaken. De vraag voor verlenging van de verblijfstitel moet samen met de nodige bewijsstukken ingediend worden bij de gemeente, die alles doorstuurt naar de Dienst lang verblijf.

Het gebruikelijke inlichtingsblad dient mij zo spoedig mogelijk te worden toegestuurd."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op. Zij verduidelijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker geen enkel nut kan opleveren. Volgens de verwerende partij houdt de beslissing in dat verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf van drie maanden, waarbij deze termijn van drie maanden begint te lopen vanaf de afgifte van het verblijfsdocument (BIVR). Verwerende partij stelt dat aan de afgifte van deze verblijfstitel voor drie maanden geen bijkomende voorwaarden wordt gesteld. Het is enkel voor de verlenging dat verzoeker de expliciet omschreven stukken moet voorleggen.

Verzoeker stelt dat hij wel een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat de bestreden beslissing indruist tegen de gangbare praktijk en tegen de instructie aangezien hem slechts een tijdelijke regularisatie wordt toegekend van drie maanden, terwijl dit normaal 1 jaar is en verder stelt verzoeker dat het *quasi* onmogelijk is om binnen de drie maanden een arbeidskaart neer te leggen. Ter terechtzitting laat verzoeker een brief zien waaruit blijkt dat de arbeidskaart in mei 2011 werd aangevraagd. Echter heeft het gewest op heden nog geen definitieve beslissing genomen. De advocaat van verzoeker stelt dat hij naar het gewest heeft gebeld en dat men hem daar verzekerd heeft dat alles in orde is voor verzoeker doch dat de afhandeling van de administratieve procedure nog niet rond is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat er *in casu* toepassing werd gemaakt van de criteria zoals opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 en zoals toegelicht in het *vademecum*.

In het *vademecum* staat het volgende:

“indien de dienst vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8B, deelt hij dat per aangetekende brief mee aan de verzoeker (met kopie aan de advocaat van de verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf is toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

(...)

Binnen de drie maanden na ontvangst van de aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken door de regularisatieaanvrager, dient de werkgever bij de bevoegde gewestelijke overheid een aanvraag tot arbeidsvergunning in. De werkgever voegt bij zijn aanvraag een kopie van de in punt 1 bedoelde aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

De bevoegde gewestelijke overheid stuurt een kopie van de in het eerste lid bedoelde beslissing of een kopie van de arbeidsvergunning en van de arbeidskaart B bedoeld in het tweede lid, naar de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Uit het voormelde blijkt dat de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat verzoeker beschikt over een termijn van 3 maanden (vanaf de afgifte van zijn inschrijving in het vreemdelingenregister) om een geldige arbeidskaart B neer te leggen, inderdaad indruist tegen hetgeen vermeld wordt in het *vademecum*. Volgens het voormelde dient binnen de drie maanden na ontvangst van de aangetekende brief een aanvraag tot arbeidsvergunning te worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke overheid. Ter terechtzitting heeft verzoeker aangetoond dat zulks is geschied. Het is vervolgens het gewest dat de arbeidskaart B dient over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken en niet verzoeker. Nergens wordt in het *vademecum* aangegeven dat er binnen de drie maanden na ontvangst van een inschrijving in het vreemdelingenregister een arbeidskaart B door verzoeker dient te worden overgemaakt, integendeel wordt vermeldt dat het verblijf wordt toegekend onder de opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend (nergens wordt vermeld dat dit verblijf slechts voor drie maanden wordt toegekend) en dat het gewest een kopie van de arbeidskaart B aan de Dienst Vreemdelingenzaken moet overmaken of een beslissing waaruit blijkt dat er geen arbeidskaart B wordt afgegeven. Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat administratieve procedures voor het verkrijgen van een arbeidskaart B inderdaad vaak langer dan drie maanden in beslag nemen, overtuigt verzoeker de Raad van zijn belang.

3. Onderzoek ten gronde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag voor een onbeperkt verblijf op basis van het criterium 2.8A niet heeft beoordeeld, terwijl zijn aanvraag in hoofdorde gebaseerd was op het punt 2.8B. Verzoeker stelt dat het criterium 2.8A leidt tot een onbeperkt verblijf, terwijl hem slechts een tijdelijk verblijf op grond van het criterium 2.8B wordt toegekend. Voorts stelt verzoeker dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt waarom hij slechts voor een beperkte periode van 3 maanden wordt geregulariseerd.

Zoals reeds uiteengezet onder het kopje ontvankelijkheid, betwist de verweerder geenszins dat *in casu* toepassing werd gemaakt van de criteria zoals opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 en verduidelijkt in het *vademecum*.

In het *vademecum* staat het volgende:

“indien de dienst vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8B, deelt hij dat per aangetekende brief mee aan de verzoeker (met kopie aan de advocaat van de verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf is toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

(...)

Binnen de drie maanden na ontvangst van de aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken door de regularisatieaanvrager, dient de werkgever bij de bevoegde gewestelijke overheid een aanvraag tot arbeidsvergunning in. De werkgever voegt bij zijn aanvraag een kopie van de in punt 1 bedoelde aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

De bevoegde gewestelijke overheid stuurt een kopie van de in het eerste lid bedoelde beslissing of een kopie van de arbeidsvergunning en van de arbeidskaart B bedoeld in het tweede lid, naar de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Gelet op hetgeen vermeld wordt in het *vademecum* is het geenszins redelijk om verzoeker slechts een tijdelijk verblijf van drie maanden toe te kennen zonder verdere motivering waarom *in casu* wordt afgeweken van hetgeen in de instructie en het *vademecum* vermeld staat. De Raad verwijst ter zake naar hetgeen reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het belang. Deze bespreking wordt integraal hernomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij aan verzoeker een tijdelijk verblijf van drie maanden wordt toegekend wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU